

Virgilij:

Zvezdoslovec.

»Katera božja zvezda je zame?
Katera gleda, mamica, name?
Vsak svojo da zvezdo, praviš, ima.
Ni morda tista, ki se zvonika
z rumenm žarom skoraj dotika:
Glej, morda se tista meni smehlja?»

— »Stopiva, sinek, počasi čez cestlo!
Zvonik ti kaže znamenja mesto;
pod svetlim zvonikom sveti je hram.
Poglej v oltarju: Domek med zlatom!
Doa angela sta sklonjena k vratom.
Tam zvezda je, sinek, — tvoja je tam!»

Utopa:

Tiho, neslišno . . .

Tiho, neslišno
padajo z neba
beli cvetovi;
že so jih polni,
trudni vrtovi,
vanje oviti
mračni gozdovi,
z njimi poslani
daljne poljane.

Tiho, neslišno
padajo z neba
beli cvetovi...
A sredi poljane,
s cvetjem odet,
umira škrjanček
bedni poet.

Griša:

Predice.

Topla je pečka in to dobro dé:
v hiši imamo predice,
od zore do mraka, od mraka do dne
delajo skrbne ženice.

Pridne so naše predice své:
stiska se, krči kodelja,
v smehu in sreči jim lica goré,
ko da je cvetna nedelja.

Zunaj pa bele odeje blesté,
ki jih je zima razstrla,
in piši strupeni krog oken brné,
da smo jih siti do grla.